

[Erik Eriksen.]

kommende tid. Dertil kommer — hvis jeg yderligere må gøre den bemærkning — at det, jeg er lidt ængstelig for hos det ærede medlem, er, om hans parti skulle være lidt for flygtigt i sine følelser. Jeg har den ængstelse, jeg vil indrømme det.

Så siger man: vi har ikke fået at vide, hvad det er, oppositionen vil. Må jeg dertil svare, at såvidt jeg kan skønne, ligger det aldeles åbenbart i det forslag om overgang til næste sag på dagsordenen, vi har stillet, ganske enkelt dette: vi ønsker valg. Det ønsker vi for at få situationen klaret. Ved et sådant valg får befolkningen lejlighed til at bedømme, hvad der er vort program. Jeg har fremdeles den opfattelse, at det er nødvendigt for at genoprette tilliden, og jeg tør gå videre og sige, at selvom den høje regering fik hele buketten af sine forslag vedtaget, hvad den altså ikke gør, men selvom den fik det, så ville det ikke være nok i situationen, fordi der mangler dette, som simpelthen kun et valg kan klare, nemlig at få skilt vandene.

Jeg gentager, at jeg er helt overbevist om, at det flertal, der nu om et øjeblik redder den høje regering, ikke på samme måde er tilstede ude i befolkningen, og det er det væsentlige i dag.

Nu kan man jo se, hvad der kommer ud af dette arbejde, men jeg fastholder som sagt min opfattelse, at selvom regeringen fik sine forslag vedtaget, ville det ikke skabe den fornødne tillid. Fremtiden vil vise, hvem af os der havde ret.

Til den højtærede statsminister skal jeg ikke gøre bemærkninger udover dette, at ministeren sagde, at det var bekræftet, at regeringen i tide havde givet udtryk for sin bekymring vedrørende valutastillingen, det var altså den 3. juni. Heroverfor har jeg gjort gældende, at det, som jeg allerede tidligere har nævnt, er sket på den måde, at først efter at vi fra oppositionens side havde gjort opmærksom derpå — det blev ikke nævnt med et ord fra regeringspartiets ordførere; hvis det var en dybt liggende bekymring hos regeringen og dens parti, var ordførerne vel stået op og havde gjort opmærksom derpå — bekræftede den højtærede statsminister, at også han kunne se, at der var en vis fare.

Med hensyn til samarbejdsvilje er det

rigtigt, hvad statsministeren siger, at den jo må være tilstede. Men jeg gentager: den høje regerings forslag kalder ikke på denne samarbejdsvilje, og motiveringen for forslagene, som vi har fået den gennem forskellige talere, sandelig heller ikke. Dertil kommer — og det tæller også med — at den høje regering gennem adskillige år har været travlt beskæftiget med at bryde broen af til de synspunkter, der fører over på den anden side.

Jeg skal altså anbefale tingets medlemmer at stemme for det forslag om overgang til næste sag på dagsordenen, som det ærede medlem hr. Aksel Møller og jeg har stillet.

Den motiverede dagsorden, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har fremsat, indeholder, kan jeg godt se, ikke noget om tillid til regeringen, det er en sag for sig. Alligevel må jeg anbefale at stemme imod den med den udtrykkelige motivering, at denne motiverede dagsorden jo har til opgave at afværge det forslag til dagsorden, som venstre og konservative har stillet. Den motiverede dagsorden, der er foreslået af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, tilsigter alene at redde regeringen; derfor er den jo også affattet på en sådan måde, at regeringen kan acceptere den. Men altså, fordi den søger at afværge en afstemning om tillid eller ikke-tillid til regeringen, beder jeg om, at man stemmer imod den af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremsatte motiverede dagsorden.

Aksel Møller: Den højtærede statsminister gjorde for et øjeblik siden nogle bemærkninger, som tilsigtede at afvise, at man havde handlet ud fra frygt for en depression. Jeg forstår ikke, hvorfor den højtærede statsminister vil afvise det. Gør han det, må han dog i hvert fald oplyse os om, med hvilken grund man allerede umiddelbart efter ministeriets tiltræden forhøjede kursen på statsobligationer og dermed fremkaldte en lavere rente.

Dernæst har den højtærede statsminister i det, han sidst sagde, fremhævet, at efter hans opfattelse er den økonomiske politik ført med tilslutning fra alle sider i tinget. Efter min opfattelse har han uret deri. De to afgørende handlinger, som bestemte den økonomiske kurs herhjemme, var for det første den rentepolitik, regeringen slog